

IV. JURISPRUDENȚĂ

DECIZIA CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI ÎN CAUZA BUCEAȘ ȘI BUCIAȘ¹ ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI²

Potrivit art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului „orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional”.

I. Sub aspect procedural vom reține că³:

Procedura

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 32.185/04 îndreptată împotriva României, prin care doi resortisanți ai acestui stat, domnul Ioan Buceaș și domnul Alexandru Buciaș (reclamanții), au sesizat Curtea la 15 iulie 2004, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Convenția).

2. Reclamanții au pretins, în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, că au fost privați de bunurile lor fără un scop legitim, prin respingerea arbitrară a acțiunii în anularea vânzării proprietății lor imobiliare.

II. În fapt se vor reține următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

3. În 1994, tatăl reclamanților a încheiat un contract de împrumut cu H.M.C., oferind drept garanție o ipotecă asupra proprietății sale imobiliare, o clădire și terenul aferent, situate în Oșorhei.

4. La 3 iunie 1994, ipoteca a fost înscrisă în cartea funciară.

5. Având în vedere că tatăl reclamanților nu a rambursat împrumutul la data stabilită, proprietatea imobiliară a fost vândută la licitație unei familii, T.T.T. și T.T.S., la 31 mai 1996.

6. Dreptul de proprietate al ofertanților câștigători asupra proprietății imobiliare a fost în-

scris în cartea funciară.

7. La 1 iulie 1996, tatăl reclamanților a formulat contestație la executare, solicitând anularea actului de adjudecare a imobilului. Procedura a fost înscrisă în cartea funciară la 5 ianuarie 1998.

8. Ulterior, la 30 decembrie 1998, în ciuda procedurii aflate pe rol privind anularea vânzării la licitație, cumpărătorii (T.T.T. și T.T.S.) au vândut proprietatea imobiliară altei persoane, S.R.

9. La 26 aprilie 2000, Curtea de Apel Oradea a admis acțiunea introdusă de tatăl reclamanților și, în consecință, a anulat vânzarea la licitație publică a imobilului, pe motiv că împrumutul fusese rambursat și că prețul era mult mai mic decât valoarea reală a proprietății. Totuși, acesta nu a putut intra în posesia imobilului, deoarece, între timp, imobilul fusese vândut lui S.R.

10. Invocând principiul *quod nullum est, nullum productum effectum*, acesta a introdus o acțiune la Judecătoria Oradea, solicitând anularea celor două contracte de vânzare-cumpărare: cel prin care T.T.T. și T.T.S. obținuseră bunul imobil la licitație și contractul ulterior, încheiat între T.T.T. și T.T.S., pe de o parte, și S.R., pe de altă parte.

11. În cursul procesului, tatăl reclamanților a decedat, procedura fiind continuată de către moștenitori, reclamanții din această cauză.

12. La 25 octombrie 2001, Judecătoria Oradea a respins acțiunea civilă, cu motivarea că ultimul cumpărător, S.R., obținuse bunul imobil cu bună-credință.

13. Reclamanții au formulat apel, susținând că S.R. nu cumpărase bunul cu bună-credință. Aceștia au pretins că S.R. a avut cunoștință de procesul inițiat de tatăl lor pentru anularea vânzării silite, deoarece aceasta fusese înscrisă în cartea funciară. Apelul a fost admis prin Hotărârea Tribunalului Bihor din 22 mai 2003, cu motivarea că anularea vânzării la licitație publică ar fi trebuit să aibă ca rezultat anularea tuturor actelor încheiate ulterior de către persoane care aveau cunoștință de anulare.

14. La 8 aprilie 2004, Curtea de Apel Oradea

¹ Textul inițial era „Cauza Buciaș împotriva României”.

² Decizia Curții Europene a Drepturilor Omului în Cauza Buceaș și Buciaș împotriva României, C 32185/04.

³ Pentru simplificarea lecturii au fost reținute și numerotate doar aspectele relevante în rezumarea cauzei.

a admis recursul cumpărătorilor, pe motiv că ultimul cumpărător, S.R., încheiase contractul de vânzare-cumpărare cu bună-credință. Raționamentul Curții de apel în ceea ce privește buna-credință a cumpărătorului a fost următorul:

„În speță, astfel cum se poate observa chiar din act, autentificat în fața notarului public, contractul de vânzare-cumpărare a fost încheiat cu mult timp înainte de semnarea sa în fața notarului public, prețul fiind stabilit de părți și plătit integral la 9 octombrie 1996; la acea dată, nu exista niciun element din care se putea deduce faptul că respectivul cumpărător a acționat cu intenții frauduloase.”

15. Hotărârea conținea o opinie separată a unuia din cei trei judecători, care susținea că, deși procesul inițiat de tatăl reclamanților în scopul anulării vânzării prin executare silită - și, în consecință, a vânzării bunului său imobil către T.T.T. și T.T.S. - fusese înscris în cartea funciară la 5 ianuarie 1998, aceștia din urmă i-au vândut imobilul lui S.R. abia la 30 decembrie 1998. În plus, T.T.T. și T.T.S. fuseseră părți în acțiunea în anulare formulată de tatăl reclamanților.

16. Partea relevantă a opiniei separate este următoarea: „Pârâții (T.T.T. și T.T.S.) au știut încă din 1996 că imobilul pe care îl cumpăraseră la licitație publică făcea obiectul unui proces, având în vedere că erau părți în procedură. Cumpărătorul S.R. știa, de asemenea, de existența procesului, deoarece, în contractul de vânzare-cumpărare semnat la 30 decembrie 1999, autentificat în fața notarului public, se menționa în mod expres faptul că imobilul făcea obiectul procesului nr. 6.558/1996, aflat pe rolul Judecătoriei Oradea”. [...] „Faptul că părțile au introdus în acordul de vânzare-cumpărare mențiunea conform căreia prețul fusese achitat la 9 octombrie 1996 nu este relevant, în măsura în care transferul bunului de la vânzător la cumpărător a avut loc abia la 30 decembrie 1998, dată la care părțile semnaseră contractul în fața notarului public, după înscrierea procedurii în cartea funciară [...].

În plus, conform documentelor de la dosar, se pare că niciuna dintre pârâți nu se afla în posesia imobilului. Aceștia inițiaseră mai multe proceduri de evacuare împotriva reclamanților, care refuzaseră să părăsească proprietatea.”

III. În continuare, Curtea amintește în cuprinsul deciziei dispozițiile legale și practica relevante din dreptul intern și internațional

A. Jurisprudența privind buna-credință

17. Jurisprudența relevantă referitoare la definiția și sarcina probării bune-credințe sunt descrise în cauza Păduraru împotriva României (nr. 63.252/00, pct. 49-53, CEDO 2005-XII).

B. Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996

18. În contextul Legii nr. 7/1996, cadastrul și cartea funciară formează un sistem unitar și obligatoriu de evidență tehnică, economică și juridică, de importanță națională, a tuturor imobilelor de pe întregul teritoriu al țării. Scopul acestui sistem este: determinarea informațiilor tehnice, economice și juridice referitoare la imobile; informarea persoanelor interesate cu privire la proprietățile imobiliare, pe baza unor documente care au stabilit, transferat, modificat sau stins drepturile privind proprietatea; sprijinirea sistemului de impozitare și a pieței imobiliare și contribuția la asigurarea securității tranzacțiilor imobiliare și facilitarea creditului ipotecar.

19. În scopul informării părților interesate, proprietatea imobiliară se înscrie într-o carte funciară. Fiecare carte funciară este alcătuită din titlu, indicând numărul cadastral și localitatea în care este situat imobilul, precum și din trei părți principale:

a) partea I conține descrierea imobilului;

b) partea a II-a cuprinde numele proprietarului, titlul dreptului de proprietate asupra imobilului, servituțile aferente, precum și alte înscrieri care privesc titlul de proprietate;

c) partea a III-a cuprinde drepturile reale de garanție și sarcini (dreptul de suprafață, uzufruct, uz, abitație, servituțile în sarcina fondului aservit, ipoteca și privilegiile imobiliare, precum și locațiunea și cesiunea de creanță).

20. Potrivit art. 34 din lege, cuprinsul cărților funciare se consideră exact, în folosul acelei persoane care a dobândit, prin act juridic cu titlu oneros, un drept real, dacă în momentul dobândirii dreptului nu a fost înscrisă în cartea funciară nicio acțiune prin care se contestă cuprinsul ei sau dacă nu a cunoscut, pe altă cale, această inexactitate.

21. Art. 56 din lege prevede că notarul public care a întocmit un act prin care se transmite, se modifică, se constituie sau se stinge un drept

real imobiliar este obligat să ceară, din oficiu, înscrierea în cartea funciară.

C. Dispoziții referitoare la încheierea unui contract de vânzare-cumpărare al unui teren

22. Conform legislației românești, contractul de vânzare-cumpărare al unui teren devine obligatoriu din punct de vedere juridic între părți odată cu autentificarea acestuia de un notar public. Orice contract referitor la transferul dreptului de proprietate asupra terenului, care nu a fost autentificat în fața unui notar public, este nul de drept.

23. Pentru autentificarea transferului care are ca obiect bunul imobil, notarul public are nevoie de un extras de carte funciară. Pentru a obține acest extras, notarul public trebuie să depună la oficiul de cadastru corespunzător un formular de cerere, însoțit de dovada privind plata taxei de eliberare.

IV. ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamanții s-au plâns că, în ciuda anulării vânzării la licitație a bunului lor imobil, nu au putut obține anularea vânzării sale ulterioare către un terț, din cauza unei hotărâri arbitrare pronunțate de Curtea de Apel Oradea la 8 aprilie 2004.

A. Cu privire la admisibilitate

24. Guvernul a argumentat că acest capăt de cerere era incompatibil *ratione materiae* cu prevederile Convenției, deoarece reclamanții nu au dovedit că aveau vreun "bun", în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1.

25. Reclamanții resping argumentele Guvernului.

26. Curtea consideră că excepția este strâns legată de fondul capătului de cerere al reclamanților. Prin urmare, aceasta va aborda problema excepției în cadrul examinării fondului. De asemenea, Curtea observă că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție și nu este inadmisibilă potrivit niciunui alt motiv.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

27. Reclamanții au susținut că vânzarea bunului lor imobil către un terț care acționase cu rea-credință, confirmată prin Hotărârea din 8 aprilie 2004 a Curții de Apel Oradea, a încălcat

art. 1 din Protocolul nr. 1. Aceștia au subliniat faptul că Curtea ar trebui să constate nu numai reaua-credință a cumpărătorului, dar și pe cea a vânzătorilor, care cumpăraseră bunul imobil la licitație. În ciuda faptului că au știut de existența acțiunii prin care tatăl reclamanților contestase legalitatea vânzării proprietății sale prin licitație publică, aceștia au vândut proprietatea pentru a face imposibilă înapoierea sa proprietarilor inițiali, în cazul pronunțării unei hotărâri în favoarea acestora. Aceștia au subliniat, de asemenea, faptul că, deși procedura de anulare a vânzării prin executare silită fusese înscrisă în cartea funciară la 5 ianuarie 1998, bunul imobil a fost vândut abia la 30 decembrie 1998.

28. Guvernul a subliniat că nu a existat nicio ingerință în exercitarea dreptului de proprietate al reclamanților. În acest sens, Guvernul a susținut că ar trebui să se constate buna-credință a cumpărătorului, deoarece S.R. achitase bunul imobil în 1996, cu mult timp înainte de semnarea contractului de vânzare-cumpărare în fața notarului public, și, așadar, înainte ca acțiunea introdusă de către tatăl reclamanților să fie înscrisă în cartea funciară. Acesta a susținut, de asemenea, că, în cazul în care Curtea ar considera că a existat o ingerință în exercitarea drepturilor reclamanților, această ingerință era legală, justificată și proporțională. Hotărârea pronunțată în favoarea cumpărătorului fusese conformă cu prevederile Codului civil românesc și cu principiile care reglementează buna-credință și nu putea fi considerată arbitrară.

2. Motivarea Curții

a) Stabilirea existenței unui bun

29. Curtea reține că, prin Hotărârea din 26 aprilie 2000, Curtea de Apel Oradea a admis acțiunea introdusă de tatăl reclamanților și, în consecință, a anulat vânzarea în urma executării silită la licitație a bunului imobil cu motivarea că împrumutul fusese rambursat și că prețul era mult mai mic decât valoarea reală. În temeiul efectului retroactiv al hotărârii de anulare, reclamanții au devenit proprietarii bunului imobil. Aceștia aveau dreptul să li se înapoieze bunul, ca o consecință directă a anulării vânzării ulterioare, sau să primească o sumă echivalentă cu valoarea bunului lor.

30. Prin urmare, Curtea consideră că reclamanții dețineau un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 și, în consecință, respinge excepția

de incompatibilitate ratione materiae ridicată de Guvern.

b) Stabilirea existenței unei ingerințe

31. În ciuda faptului că, în temeiul efectului retroactiv al anulării, reclamanții au devenit proprietarii bunului imobil, aceștia nu au avut posibilitatea de a obține anularea ulterioară a vânzării bunului lor către un terț.

32. Curtea consideră că respingerea de către Curtea de Apel Oradea, la 8 aprilie 2004, a acțiunii reclamanților de anulare a vânzării ulterioare a bunului lor către S.R. constituia o ingerință în exercitarea dreptului reclamanților la respectarea bunurilor acestora.

33. Pentru a fi compatibilă cu norma generală stabilită în prima teză a primului paragraf al art. 1, o astfel de ingerință trebuie să păstreze un "just echilibru" între cerințele interesului general al comunității și cerințele de protecție a drepturilor fundamentale ale individului (a se vedea Sporong și Lonroth împotriva Suediei, 23 septembrie 1982, pct. 69, seria A nr. 52). În plus, chestiunea păstrării unui echilibru just "devine relevantă numai după ce s-a stabilit că ingerința în cauză îndeplinea cerința de legalitate și nu a fost arbitrară" [a se vedea Iatridis împotriva Greciei (MC), nr. 31.107/96, pct. 58, CEDO 1999-II].

c) Cu privire la respectarea principiului legalității

34. Curtea reiterează că, conform art. 1 din Convenție, fiecare parte contractantă „recunoaște oricărei persoane aflate sub jurisdicția sa drepturile și libertățile definite în Convenție”. Obligația de a asigura exercitarea efectivă a drepturilor definite în acest instrument poate avea ca rezultat obligații pozitive pentru stat (a se vedea X și Y împotriva Țărilor de Jos, 26 martie 1985, pct. 22-23, seria A nr. 91).

35. În ceea ce privește dreptul garantat la art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, Curtea reiterează faptul că, și în cauzele care privesc un litigiu între persoane fizice și societăți, obligațiile statului implică adoptarea măsurilor necesare pentru a proteja dreptul de proprietate. Statul are în special obligația de a pune la dispoziție părților în litigiu proceduri judiciare care oferă garanțiile procedurale necesare și, prin urmare, permit instanțelor interne să pronunțe hotărâri eficiente și echitabile, în lumina dreptului aplicabil. Cu toate acestea, Curtea reiterează faptul

că are o competență limitată de a verifica interpretarea și aplicarea corectă a dreptului intern și că rolul său nu este de a se substitui instanțelor interne, ci mai degrabă acela de a se asigura că hotărârile instanțelor respective nu sunt arbitrare sau în mod vădit nerezonabile în alt fel [a se vedea Anheuser-Busch Inc. împotriva Portugaliei (MC), nr. 73.049/01, pct. 83, CEDO 2007-I]. Acest lucru înseamnă în special că statele au obligația de a pune la dispoziție proceduri judiciare care oferă garanțiile necesare și, prin urmare, permit instanțelor interne să soluționeze în mod eficient și echitabil orice litigii între persoane particulare.

36. În speță, este evident că nu Curtea are dreptul să conteste hotărârile pronunțate de instanțele românești. În schimb, rolul Curții este de a verifica dacă interpretarea și aplicarea de către acestea a dreptului intern au avut consecințe compatibile cu principiile stabilite de Convenție.

37. În această privință, Curtea subliniază că instanța internă de recurs a casat hotărârea pronunțată în apel și a respins cererea reclamanților, pe motiv că cumpărătorul acționase cu bună-credință. Principalul argument invocat de doi dintre cei trei judecători care au alcătuit completul de judecată, pentru constatarea bunei-credințe a cumpărătorului, a constat în faptul că, deoarece prețul bunului imobil fusese stabilit de părți și achitat de cumpărător la 9 octombrie 1996, se putea considera că acordul de vânzare-cumpărare a fost încheiat în 1996. La acel moment, acțiunea în anulare inițiată de tatăl reclamanților nu era înscrisă în cartea funciară.

38. Curtea nu poate fi de acord cu această concluzie, deoarece, în temeiul dreptului român, contractele de vânzare-cumpărare privind terenurile trebuie să fie autentificate în fața notarului public. Orice contract referitor la transferul dreptului de proprietate asupra terenului, care nu a fost autentificat în fața notarului public, este nul de drept. Curtea subliniază că, în speță, obiectul acordului de vânzare-cumpărare erau o clădire și terenul aferent acesteia. Prin urmare, aceasta consideră că un contract de vânzare-cumpărare valid a fost încheiat doar la 30 decembrie 1998, atunci când părțile au semnat acordul în fața notarului public. La acel moment, procedura era înscrisă în cartea funciară și S.R. nu putea pretinde că nu știuse acest lucru.

39. În ceea ce privește noțiunea de bună-credință, Curtea subliniază că, în temeiul art. 1.898 alin. 1 din Codul civil, în vigoare la momentul faptelor, buna-credință este credința cumpărătorului că vânzătorul îndeplinea toate cerințele legale pentru a-i putea transfera titlul de proprietate.

40. În continuare, Curtea subliniază că soarta unui contact de vânzare-cumpărare, a cărui anulare este solicitată, depinde de buna-credință sau reaua-credință a părților la încheierea acestuia. Dacă părțile au acționat cu rea-credință, în măsura în care erau conștiente că vânzătorul nu era proprietarul bunului, doctrina juridică și jurisprudența consideră, de regulă, că vânzarea a fost o operațiune speculativă, a avut un scop nelegal și, prin urmare, este nulă de drept (fraus omnia corrumpit). În speță, ambele părți au fost conștiente că acordul de vânzare-cumpărare inițial putea fi anulat datorită faptului că proprietarul bunului imobil contestase în instanță vânzarea prin executare silită. Totuși, aceștia au încheiat contractul de vânzare-cumpărare în ciuda faptului că știau că statutul juridic al proprietății era incert. În plus, niciunul dintre ei nu a intrat niciodată în posesia bunului imobil; reclamanții au locuit în continuare în casa lor, în ciuda diverselor proceduri de evacuare inițiate împotriva lor de cumpărătorii ulteriori.

41. Prin urmare, în lumina considerentelor anterioare, Curtea constată că hotărârea instanței interne de recurs a fost motivată neconvingător.

42. Curtea consideră că nu este necesar să continue examinarea și să stabilească dacă s-a păstrat un just echilibru între cerințele interesului general și cerințele de protecție a drepturilor fundamentale ale individului. Considerentele menționate anterior sunt suficiente pentru a-i permite Curții să concluzioneze că statul nu și-a îndeplinit obligația de a recunoaște reclamanților dreptul efectiv la respectarea bunurilor acestora, astfel cum este garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

43. În consecință, a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

II. Cu privire la alte pretinse încălcări ale Convenției

44. În cele din urmă, reclamanții s-au plâns, în temeiul art. 6 § 1 din Convenție, de pretinsul caracter inequitabil al procedurii.

45. Curtea a examinat acest capăt de cerere

așa cum a fost prezentat de partea reclamantă. Cu toate acestea, având în vedere toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele invocate,

Curtea constată că acesta nu indică nicio aparentă încălcare a drepturilor și a libertăților stabilite în Convenție sau în protocoalele la aceasta. Rezultă că acest capăt de cerere trebuie respins ca fiind în mod vădit nefondat, în temeiul art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

46. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă. ¶

A. Prejudiciu

1. Prejudiciu material

47. Reclamanții au solicitat 70.000 de euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material. Suma de 70.000 EUR reprezintă valoarea de piață a proprietății imobiliare constând dintr-o casă de 150 de metri pătrați și un teren de 1.439 de metri pătrați, situate în Oșorhei. Această evaluare s-a bazat pe un tabel centralizat, întocmit de Camera Notarilor Publici, pentru stabilirea valorii proprietăților imobiliare.

48. Guvernul a susținut că singura hotărâre judecătorească pronunțată în favoarea reclamanților a fost cea a Curții de Apel Oradea din 26 aprilie 2000, prin care vânzarea prin executare silită a proprietății lor a fost anulată. În acest sens, Guvernul a pretins că nu i se putea impune să execute obligații împotriva unor persoane particulare. De asemenea, Guvernul a contestat evaluarea valorii proprietății imobiliare, subliniind că nu s-a bazat pe o hotărâre judecătorească sau pe o expertiză și, prin urmare, avea un caracter speculativ. Acesta a concluzionat că, prin constatarea existenței unei încălcări, se va asigura o reparație echitabilă suficientă.

49. Curtea reiterează că este necesar să existe o legătură de cauzalitate clară între prejudiciul material pretins de reclamanți și încălcarea Convenției [a se vedea, între alte autorități, Çakýcý împotriva Turciei (MC), nr. 23.657/94, pct. 127, CEDO 1999-IV]. Având în vedere că s-a consta-

tat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1, Curtea consideră că există o legătură directă de cauzalitate între încălcare și pierderile financiare printrinse de reclamanti.

50. În continuare, Curtea observă că, referitor la prejudiciul efectiv suferit în privința proprietății, Guvernul a contestat valoarea indicată de reclamanti, fără să precizeze altă sumă. Totuși, Curtea constată că tabelul centralizat întocmit de Camera Notarilor Publici pentru a calcula valoarea proprietăților imobiliare reflecta valoarea prejudiciului material efectiv, pretins de reclamanti. Prin urmare, Curtea acordă reclamanților, împreună, suma de 70 000 EUR cu titlu de prejudiciu material.

2. Prejudiciu moral

51. Reclamantii au solicitat 5.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

52. Guvernul a susținut că suma de 5.000 EUR, cu titlu de prejudiciu moral, era excesivă.

53. Curtea reține că a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1. Reclamantii au avut de suferit în mod cert ca urmare a acestei situații; cu toate acestea, suma pretinsă de reclamanti pare excesivă. Având în vedere aceste considerații, pronunțându-se în echitate, Curtea apreciază că este rezonabil să le acorde reclamanților, împreună, suma de 3.300 EUR cu acest titlu, plus orice altă sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit.

B. Cheltuieli de judecată

54. Reclamantii nu au solicitat rambursarea cheltuielilor de judecată aferente procedurii în fața instanțelor interne sau a Curții și Curtea nu are obligația de a examina această chestiune din oficiu (a se vedea Motiere împotriva Franței, nr. 39.615/98, pct. 26, 5 decembrie 2000).

C. Dobânzi moratorii

55. Curtea consideră necesar ca rata dobânzii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de

împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE

C U R T E A:

1. unește cu fondul excepția ridicată de Guvern privind inadmisibilitatea ratione materiae a capătului de cerere întemeiat de reclamanti pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și o respinge;

2. declară, cu majoritate, cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

3. hotărăște, cu șase voturi la unu, că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

4. hotărăște, cu șase voturi la unu:

a) că statul pârât trebuie să plătească în comun reclamanților, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât, la rata de schimb aplicabilă la data plății:

(i) 70.000 EUR (șaptezeci de mii de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul material;

(ii) 3.300 EUR (trei mii trei sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. respinge, în unanimitate, celelalte solicitări ale reclamanților privind acordarea unei reparații echitabile.